

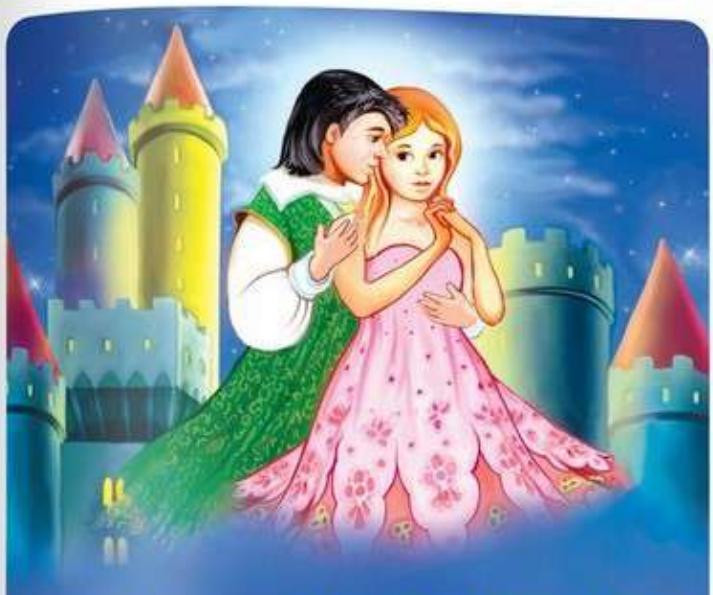
În timp ce surorile ei se admirau ore-n sir în față oglinzi, fata făcea cele mai grele treburi din casă. Și, fiindcă era mereu plină de cenușă, îi spuneau Cenușăreasă.

Într-o zi, s-a anunțat un mare bal la palat, unde erau invitate toate fetele din ținut. Mama și surorile vitrege s-au gătit cu cele mai frumoase rochii, dar pe Cenușăreasă au lăsat-o acasă.

Multe fete au încercat, în zadar, pantofiorul! Surorile vitrege s-au străduit să-l încalțe, dar niciuna nu i s-a potrivit. Zăind-o pe Cenușăreasa într-un colț, printul a îndemnat-o și pe ea să-l încearcă.

Când Cenușăreasa a pus pantofiorul în picior, îi venea ca turnat! Fericit, printul a cerut-o pe Cenușăreasa de soție. Au făcut o nuntă că-n povești și au trăit fericiti până la adânci bâtrâneți.

A fost odată un om foarte bogat, care rămăsese văduv la puțină vreme după ce i se născuse o fetiță. După o vreme, și-a găsit o soție care avea, și ea, două fice.

Nici mama cea vitregă, nici noile surori nu o puteau suferi pe fetiță: erau invidioase că era cuminte, frumoasă și harnică. O necăjeau mereu și o lăsau să umble numai în zdrențe.